

Rapport fra ECB: Rigdom i Europa går ned, mens de rige bliver rigere

27. dec., 2016 – En rapport fra Den europæiske Centralbank (ECB) afslører, at europæere i gennemsnit bliver fattigere, mens de rige bliver rigere, baseret på en rundspørge af 84.000 husstande. De rige bliver rigere, med 5 % af husstandene i toppen, der tegner sig for 37,8 % af nettorigdommen i 2014, sammenlignet med 37,2 % i 2010. Samtidig havde 5 % af de fattige husstande kun gæld.

Gennemsnitsrigdommen for husstande faldt med omkring 10 % til 104.100 euro i de fire år frem til 2014, hovedsagligt pga. faldet i huspriserne. Som man kunne forvente, havde Grækenland og Cypern de største tab og mistede i gennemsnit 40 % rigdom. Græske husstande gik fra 108.700 euro i 2009 til 65.100 euro i 2014. Grækenland fremviste ligeledes et lignende kollaps i sine årlige indkomster, som faldt fra 23.500 euro før krisen i 2009 og til 17.600 euro i 2014.

»I Italien, Portugal og Spanien faldt den gennemsnitlige husstandsindkomst med mere end 15 %, siger ECB-rapporten, iflg. *Greek Reporter*. I kontrast hertil øgedes rigdommen i Tyskland med 10 % i den samme periode. En forøgelse af rigdom blev også registreret i Østrig, Finland og Luxembourg.

»Faldet i nettorigdom var hovedsagligt et resultat af faldet i værdien af aktiver, især ejendomme«, sagde ECB-undersøgelsen. »Reduktionen i nettorigdom er større for husstande med lån, især for husejere, der har belånt deres hjem, sammenlignet med ejere uden huslån og folk med lejeboliger.«

Uoverensstemmelsen mellem de forskellige lande er enorm. For eksempel er den gennemsnitlige rigdom pr. husstand i Luxembourg 437.500 euro, mens det i Letland kun er 14.200

euro.

(Se også artiklen: »Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>)

Foto: De sidste seks års økonomiske tilbagegang i Grækenland, der ikke mindst skyldes Trojkaens brutale nedskæringspolitik over for befolkningen, har sat sig dybe spor. Lukning af foretagender og arbejdsløshed har kostet mange husstande et massivt fald i indkomst, og mange mennesker er henvist til maduddeling, som her, mens endnu andre har mistet deres hjem og er henvist til at overleve gennem suppekøkkener og tiggeri.

Grækere mere dystre end postkommunistiske stater i Europa

14. dec., 2016 – Den Europæiske Union har gjort befolkningen i et af sine kernelande mere dystert og pessimistisk end i de postkommunistiske lande, der har været udsat for frihandelschokterapi som en del af, at de skulle blive »demokratiske«. Dette var det resultat, som en årlig undersøgelse med titlen, »Livet under overgangen«, kom frem til, og som blev udført af den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD) og Verdensbanken, der har udsurgt husstande i postkommunistiske lande i Europa (inklusive tidligere Sovjetrepublikker) siden 1991. I år besluttede de at inddrage Grækenland i undersøgelsen pga. nedskæringspolitikken, som landets kreditorer kræver.

Undersøgelsen viste, at flere end 92 % af grækere sagde, at

gældskrisen havde berørt dem, mens 76 % af husstandene havde lavere indkomst pga. nedskæringer i lønninger eller pensioner, tab af jobs, forsinket eller suspenderet aflønning, eller færre arbejdstimer. Kun en ud af 10 grækere var tilfredse med deres finansielle situation, og kun 24 % med livet generelt; dette sammenlignet med 72 % i Tyskland og 42 % i Italien, de to vestlige lande, der blev brugt til sammenligning. Det er interessant, at også Italien faldt under de 48 % i gennemsnit i de postkommunistiske lande.

Kun 16 % af respondenterne i Grækenland forudså, at deres situation ville forbedres hen over de næste fire år, sammenlignet med 48 % i postkommunistiske lande, og med 35 % og 23 % i Tyskland og Italien, hhv., hvilket ses i faldet under de 48 % i gennemsnit i postkommunistiske lande, som rapporten også bemærker.

»Dette signalerer, at, på trods af de nylige politiske forandringer og bestræbelser på at gennemføre økonomiske reformer, der har fundet sted i landet, så ser grækere ikke en forbedring af deres situation i den umiddelbare fremtid«, siger rapporten.

Regeringens politik øger fattigdom og hjemløshed i Tyskland

14. dec., 2016 – Den seneste udgave af den årlige »Fattigdomsrapport«, udgivet af den tyske regering, viser, at stigningen forsætter med hensyn til, at folk er forgældede og hjemløse, samt andre aspekter af fattigdom – et direkte resultat af Finansministeriets nedskæringspolitik med det

»sorte nul« på budget-balancen. Flere end et ud af fem børn lever under »risiko for fattigdom«, fordi deres familier har under 60 % af den gennemsnitlige minimumsindkomst; et ud af 20 børn lever allerede i fattigdom uden håb om at komme ud af det.

Flere end 2 mio. husstande – dvs., omkring 4 mio. borgere – er håbløst overforgældede; og antallet af registrerede hjemløse er steget fra 80.000 for fem år siden og til nu, 330.000.

Den nye rapport, der kun fastslår situationen i 2015, vil imidlertid ikke blive publiceret i sin helhed før starten af 2017.

Kreditorer vil aflyse julen for Grækenlands pensionister

10. dec., 2016 – Grækenlands internationale kreditorer har fordømt den græske premierminister Alexis Tsipras for at have vedtaget en engangs-godtgørelse til 1,6 mio. pensionister, der lever for 800 euro (kr. 5.950) eller mindre om måneden. »Programmet indeholder en klar forpligtelse til på forhånd at diskutere alle forholdsregler, der relaterer til programmets mål, med institutionerne«, sagde en talskvinde for EU. »Kommissionen fik ikke besked om alle detaljerne i erklæringerne, før de blev offentliggjort. Nu må vi undersøge dem.«

Det er almindelig kendt, at et stort antal pensionister i realiteten forsørger udvidede familier med deres pensioner pga. den høje arbejdsløshed. Tsipras sagde, at godtgørelserne

i alt vil beløbe sig til 617 mio. euro.

Ifølge den britiske avis *Guardian*, sagde statsminister Alekos Flambouraris, at kreditorer ikke var blevet varskoet på forhånd, eftersom pengene kom fra overskuddet.

Sammenlignet med kreditorernes seneste krav om flere nedskæringer, som man efter planen skal stemme om i denne uge, er julegodtgørelsen småpenge. Det nye budget kræver en yderligere skattestigning på 1,1 mia. euro og nedskæringer i pensioner og udgifter for 1,5 mia. euro. Dette på trods af den kendsgerning, at, pga. økonomiens kollaps og skattestigninger, især ejendomsskatter, har det til dato stadig ikke været muligt for ikke færre end 6,36 millioner skatteborgere at betale det femte, månedlige afdrag på deres ejendomsskat for 2016. En kvart million selskaber mangler stadig at betale den 6. eller 7. månedlige indkomstskat for 2015, der vurderes til 1mia. euro.

Disse nedskæringer indgår alle i EU's krav om, at Grækenland skal opretholde et overskud på 3,5 % (som skal bruges til afbetaling af gælden), det højeste i Europa, som selv IMF protesterer over, selv om Fonden kræver et overskud på 1,5 %.

Foto: Græske pensionister rokker en politibus, der blokerede deres demonstration mod nedskæringer i pensionerne, den 3. okt. 2016 i Athen. Politiet brugte dernæst peberspray mod demonstranterne.

<http://www.telegraph.co.uk/news/2016/10/03/greek-police-pepper-spray-protesting-pensioners/>

RADIO SCHILLER den 5. december 2016: Nu har Italien sagt "Nej": Den globale transformation fortsætter

Med formand Tom Gillesberg

Næsten halvdelen af den græske befolkning konfronteres med fattigdom

24. okt., 2016 – Det er officielt: EU har drevet næsten det halve Grækenland ud i fattigdom. Grækenlands officielle statistikkontor, ELSTAT, som opererer efter EU-standarder, rapporterer, at 4.512.000 grækere ud af en befolkning på henved 10 million, nu konfronteres med fattigdom. Dette omfatter 230.774 børn, der konfronteres med ekstrem fattigdom, fordi de lever i husstande uden indkomst, alt imens praktisk talt 40 % (39,9) af landets befolkning lider afsavn mht. essentielle varer og tjenesteydelser.

Omkring 44,4 % af mennesker i alderen 0-17 år, lider afsavn mht. essentielle varer og tjenesteydelser.

Omkring én ud af seks husstande lever i en kondemneringsmoden bygning med læk, fugtighed og andre problemer.

Ifølge undersøgelsen kan denne store del af befolkningen ikke imødekomme finansielle behov inden for mindst tre af de ni følgende varer og tjenesteydelser: Betaling af månedlige regninger (såsom leje, afdrag på lån osv.); mad, hvilket inkluderer kød, fisk eller grøntsager med en tilsvarende værdi hver anden dag; varme; telekommunikation; farvefjernsyn; vaskemaskine; passagerbil; og en uges ferie.

Alt imens den græske arbejdsløshed stadig er over 25 %, så er mange ansatte arbejderes betingelser endnu værre end for dem, der får arbejdsløshedsunderstøttelse. Ifølge en undersøgelse, der blev dækket i *Greek Reporter*, arbejder 126.956 grækere i den private sektor for 100 euro om måneden, brutto, mens 343.760 ansatte får en månedsløn på mellem 100 og 400 euro. Arbejdsløshedsunderstøttelsen er 360 euro om måneden, men de ophører efter et år. Disse arbejder under deltidskontrakter eller roterende kontrakter, hvor de arbejder 2-3 dage om ugen.

Grækenlands højest uddannede sektorer får fattigdomslønninger, hvilket driver dem til at emigrere. Organisationen Endeavor Greece skønner, at 350.000 mennesker forlod landet mellem januar og juni 2016, alt imens Bank of Greece sætter tallet til 427.000. Begge tal er konservative, og nogle kilder sætter tallet til tæt på en million.

Tallet 427.000 er næsten lige så mange som det enorme antal grækere, der emigrerede til USA i de to første årtier af det 19. århundrede, skønsmæssigt 500.000. Men dengang var de fleste af disse emigranter fattige bønder, hvorimod de, der nu forlader landet, har et meget højt uddannelsesniveau. Det skønnes, at de bidrager 12,9 mia. euro årligt til BNP i værtslandene, hovedsagligt Tyskland og Storbritannien. De har også bidraget med 9,1 mia. euro i skat siden 2008. Disse penge er tabt for Grækenland, der brugte anslået 8 mia. euro til disse menneskers uddannelse. Disse tal gør »højspecialiserede arbejdere« til Grækenlands primære skatte-eksport.

»Som konklusion, og meget indlysende, så forbliver de skabte

indtægter inden for vareeksport i Grækenland, mens grækernes erhvervsmæssige aktiviteter i udlandet primært er en fordel for værtslandene, både på kort og lang sigt», skrev avisen *Naftermporiki*.

Det eneste, der, udover fattigdommen, vokser i Grækenland, er landets statsgæld, der ved udgangen af andet kvartal 2016 nåede op på 315.290 mia. euro, en stigning fra 301.266 mia. euro i samme periode sidste år, ifølge ELSTAT.

Foto: Mange fattige i Grækenland må leve af madrester.

Verdensbankens præsident: 'Uden Kina ville vi end ikke have en chance for bare at tænke på at afskaffe ekstrem fattigdom'

9. oktober, 2016 – Med det, der meget vel kan have været den eneste, fornuftige kommentar, der er ytret af deltagere i det netop afsluttede IMF/Verdensbank-møde den 7. – 9. okt. i Washington, D.C., svarede Verdensbankens præsident Jim Yong Kim det følgende på en journalists spørgsmål om Kinas rolle i at opnå det erklærede mål om at afskaffe ekstrem fattigdom frem til året 2030:

»For det første: Uden Kina ville vi end ikke have en chance for bare at tænke på at afskaffe ekstrem fattigdom. Kina har i løbet af de seneste to til tre årtier løftet 700 millioner mennesker ud af ekstrem fattigdom. Så der findes stadig

mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, men der er ikke så mange. Kina er fast besluttet på at bringe dette antal ned til nul i en meget nær fremtid. Med hensyn til vores arbejde i Afrika, så er det selvfølgelig ét af de steder, hvor vi må fokusere mest på at afskaffe ekstrem fattigdom.»

Men bortset herfra, så opsummerede en lederartikel, udgivet af *Jamaican Observer*, præcist forløbet: »IMF og Verdensbanken har ingen løsning på global økonomisk elende.« IMF udstedte faktisk et slutkommunikat: men i det omfang, man overhovedet kan forstå deres jargon-ordflom, så lyder deres forslag til en politik som et anti-Hamilton-manifest:

»Den monetære politik bør fortsat være tillempet«; »strukture reformer er afgørende for at øge potentiel vækst og ville have fordel af synergier med andre politikker«; og »vi vil overvåge potentielle finansielle stabilitetsrisici, associeret til langvarigt lave eller negative rentesatser, systemiske markedslikviditetsrisici og ikke-bank-intervention«.

Foto: Et fattigbarn på en losseplads, et sted på vores klode ...

Romklubben angriber det Ny Silkevejs-paradigme

*14. september 2016 – Romklubben præsenterede sin nye rapport i boglængde, *Én procent er nok*, i Berlin i går, hvor de kræver en drastisk ændring af den økonomiske politik og beskatningspolitikken, og hvor hovedmålet er en maksimal, økonomisk vækstrate på 1 %. (Den tyske titel er *Ein Prozent ist Genug*, eller »One Percent is Enough«; men den engelske titel lyder meget behændigt, *Reinventing Prosperity!* (At*

genopfinde rigdom!))

Klubbens generalsekretær og bogens medforfatter, Graeme Maxton (U.K.), angreb ideen om vækst som »neoliberalistisk hjernevask«, der ville ødelægge Jorden. Jørgen Randers (Norge), den anden medforfatter, erklærede: »Min datter er verdens farligste dyr [sic], eftersom hun forbruger 30 gange så mange ressourcer, som en pige i udviklingssektoren.« Et hovedkrav i rapporten er at beskutte forbrug af ressourcer, hvilket opfordrer til en afslutning af at koble beskatning til indtægter, snarere end til forbrug, med det formål at gøre energiintensive ting, som opvarmning og kommerciel flyvning, langt dyrere og således tvinge folk til at søge at forbruge et minimum af ressourcer.

Andre krav lyder: finansiering af grønne kriseprogrammer, statsstøtte til alternative energikilder, løntilskud til arbejdere, der skifter fra et job i traditionelle industrier til ét i en grøn sektor; en forøgelse af pensionsalderen til 70 år; skattenedsættelse og en bonus til kvinder, der enten slet ingen børn får, eller kun får ét barn. Højindkomstgrupper bliver beskattet, arveafgifter sat i vejret i stadier op til 100 %. Bonusen vil først blive udbetalt, når modtageren er fyldt 70.

Med hensyn til aspektet for 1 % 's vækst, så er det et klart aspekt for folkemord, eftersom selv FN har erklæret, at Afrika vil behøve en årlig vækstrate på 7-8 % for at opnå en minimumsevne til at håndtere sin fattigdom, sygdom og andre problemer. Og den Nye Silkevej vil kun arbejde med en årlig minimumsvækstrate på 7-10 %.

Rapporten fik en delvis kritik fra selv nogle miljøfolk: Kerstin Andreae, viceformand for den politiske gruppering i den tyske Forbundsdag, De Grønne, sagde mht. nul-barnspolitikken: »Vore handlinger kan ikke følge sloganet: opgiv mennesket, så vil det gavne miljøet.«

Redaktionen anbefaler desuden:

Baggrundsanalyse af Helga Zepp-LaRouche: »Klimaforandring som middel til oprettelse af et globalt miljødiktatur«.

Se alle vore uddybende artikler på Hovedkategorien: [Stop den Grønne Kult](#)

**Forlæng Verdenslandbroen ind
i Sydvestasien og Afrika:
Afskrift af Hussein Askarys
tale på Schiller Instituttets
og EIR's seminar på
Frederiksberg den 18. april
2016**

Kommer senere på dansk.

Hussein Askary Speech in Copenhagen to the Schiller Institute-
EIR

Seminar "Extend the World Land-Bridge to Southwest Asia and
Africa," April 18, 2016

{Hussein Askary had fair number of graphics and charts, which
he
used to illustrate his presentation.}

TOM GILLESBERG: The next speaker is somebody very unique
and unusual, Hussein Askary originally comes from Iraq and
had
to get out under very nasty circumstances, as many others.
But
that became a blessing at least for our organization, because
Hussein, through Norway, ended up to become part of the
international LaRouche organization in 1994, and has since
then
been contributing quite fantastically to our international
work.

And he is one of the authors of the original {New Silk Road
Becomes the World Land-Bridge} report; but then also made a
decision, that this cannot simply stay in the English
language,
or Chinese. This also has to be in the Arabic language. So
Hussein took it upon himself to translate this into the Arabic
language and then also of course, write some extra parts to
it,
which is necessary for the present circumstances in Southwest
Asia to have.

This report just came out. It was release on March 17, in
Cairo, in a meeting presided over by the Egyptian
Transportation
Minister who then introduced Hussein, and the hope of course
is
that this will become something read and studied and acted on
in

the whole Arabic world, as well as the rest of the world. So Hussein?

HUSSEIN ASKARY: You have heard Helga today, giving a very stern and sobering warning about the state of affairs in the world, the dangers are very real to the world today. What I am going to do, and please don't misunderstand me, I'm not going to

give you a picture of how rosy and nice things are, either in Southwest Asia, the so-called Middle East, or in Africa, but, as

they say in sports, you have to keep your eye on the ball. What

Helga just said, is that there is a new paradigm in the world, which can lead to a completely different, and new world order. And it's that paradigm, within which myself, the Schiller Institute, and the people we are talking to, we want to direct their attention to that new paradigm.

I'm thankful to Leena Malkki for her beautiful singing, and, especially, the {Aida} aria. It was actually performed at the opening of the Suez Canal, the second Suez Canal, last year. The idea of great projects, the idea of great challenges, like Helga was explaining, this idea of being in space, looking at

the world from space, and, also, the idea of major projects, like

the Suez Canal, like the Three Gorges Dam in China, the New Silk

Road, the effect they have on people, is that they challenge their imagination, and challenge their creativity, because they

represent major difficulties, major technical problems, intellectual problems, that have to be solved, before you achieve

these major projects. And that transforms the idea of people. It

also gives people an idea of a creative constructive identity,

and the position of man in the world, on this Earth, and also in the universe. That is why we try to work on these concepts of the New Silk Road, the extension of the New Silk Road, to {inspire} people to think outside of the box, outside of the box of geopolitics, which Helga was trying to explain. We have to get out of geopolitics. We have to act {human} again. But that has practical implications. There are practical problems, and other issues, and even scientific issues we have to resolve. So, for those who are not familiar, this is the extension of the New Silk Road. The New Silk Road has existed as the new strategic policy of China since 1996, but we want to expand this into a global collaboration, a blueprint, as Tom said, a concept for peace and cooperation among nations. We have to connect the Economic Belt of the Silk Road (the one with the yellow), which is already being built. As Helga said, the first train arrived from China to Tehran last month. There are projects going on in Siberia. So there are trains going from Asia to Europe. There is no problem with that. We need to extend it into the Southwest Asia region, the so-called Middle East (I can explain later why I say Southwest Asia, and not the Middle East), and into Africa, and of course, into the Americas. So, you can see that the red lines are where we have the biggest deficits, the biggest deficits in infrastructure, both transportation infrastructure, but also in other needs, deficits in water, and deficits in electricity.

What is different in the Arabic part, which I rewrote certain parts of it, like the Southwest Asia part, we also added

the Arabian Peninsula, also, to the idea of the connection to the

New Silk Road. This is no longer simply a Silk Road; this is the

World Land-Bridge, which can unite all the continents of the world.

In 1996, I had the great fortune to work with Helga Zepp-LaRouche and the team of {EIR} to make the first major study

of the New Silk Road, and it was that one which was adopted by the Chinese government as the strategic policy of China. It was

also a thick report like this.

This work is being done, mostly in East Asia, Central Asia, Iran, Turkey, Russia, all these nations are involved, but what is

lacking is the connection to the rest. So it has been 20 years since that idea emerged, but there was no response from the countries in the Arab world, for example, or in Africa.

Now, the idea with all these lines is not only about trade.

We want to warn people, that we are not talking about moving goods from China to Europe. That's not our concept. That's a

byproduct. What we mean by the New Silk Road, the World Land-Bridge, that we need to create development corridors: a development corridor where you bring power, water, and technology

to areas that are landlocked, that are far from industrial zones,

and, explore the resources, human and natural resources of that

region, to develop new centers of economic activity. Like landlocked nations, like in Central Asia, or the Great Lakes region in Africa. That's the concept. It's not about trade, although trade is an important aspect of this.

In 2002, Mr. Lyndon LaRouche, the American economist and political leader, the husband of Mrs. LaRouche, was in Abu Dhabi, in a conference about oil, and the role of oil in world politics, and the future of oil. And there were many ministers of oil actually from the Arab countries – the gentleman to the right is the energy minister of the United Arab Emirates – and Mr. LaRouche shocked everybody, and said that the Arab countries, or the Gulf countries, have to gradually stop exporting raw oil, and actually use raw oil and gas as an industrial product, for petrochemicals, plastics, where every barrel of oil will give many times its value, rather than burning it as energy. He said that you should use your position in the world, as a crossroads of continents. You have to utilize that position as a crossroads for world trade, but also, the connection between Africa, Asia and Europe. So I added these to the Arabic version, because I think that this is a very unique area in the world, not only that its strategic location is very unique, no other part of the world has that; you also have two-thirds of the world's energy resources, so-called, oil and gas in that region, but also, most importantly, you have about 450 million people. Most of them are young people. And actually, many of them have a good education. You also have nations with a very ancient history and culture, and a very historical identity, like Egypt, Ethiopia, Iran, and

so on, and they also have an idea of themselves as becoming key players in the world, but we hope that they will become key players in the world in the economic, scientific and cultural sense.

The problem is that all these advantages have been turned into disadvantages. So this region has become a center for global politics, for global geopolitics, and that is why we see the conditions we have in the whole Middle East region becoming like this.

Our idea is, now we have this new situation with the Russian intervention, the prospect, the possibility of having a peaceful political solution in Syria, the prospect of uniting many powers to fight ISIS and al-Qaeda, and so on, both in Iraq and Syria, and also in Libya. But this should be followed, as Helga said, we need a Marshall Plan, we need an economic development plan, to establish peace on a true basis.

The reason I joined the Schiller Institute in 1994, was that I was in Oslo, and I was working as a translator, and there was a Palestinian children's delegation coming with Yasser Arafat; and I was going around with them, and, at that time, you had the Oslo peace agreement. A week later, I saw a sign that the Schiller Institute was having a meeting in Oslo. They had a very interesting title. They said in the meeting that if you don't start with the economic development of the Palestinian people, the people in Jordan, Syria, Israel, and so on, if you don't base the peace process on a solid economic basis, this whole thing will fail. And the peace process is, of course, dead now, both

because of that, but also because of geopolitics which has prevented reaching a true peace.

So, therefore, to establish true peace, we need an economic and scientific program. Helga referred to president Xi Jinping's

visit to the region in January this year. I consider this as an

historic turning point, actually, because at that point, in late

January, Saudi Arabia and Iran were at the point where there was

a big risk of a direct war between Iran and Saudi Arabia, because

of the beheading of a Shi'a clergy in Saudi Arabia, which led to

demonstrations, the burning of the Saudi Embassy in Tehran, and

so on. So the Chinese intervention came at a very crucial point,

where they said, "Look, all these religious conflicts and problems you have with each other, can lead the whole world into

a disaster. Why don't we work on our method? We offer you to join

the New Silk Road. We offer economic development, and technology,

and even financing, so we can connect all of your countries which

are in conflict with each other together into this global process." And this is very, very important. And nations in the region have to really grasp that opportunity now, and, instead of

discussing the fate of President Assad, they should discuss what

kinds of economic projects they should work together on.

One of the issues that I didn't mention, is that, for example, even as Helga said, Saudi Arabia and Turkey, they can

join this, if they stop this other policy, because we also have one of the largest concentrations of financial power in the Gulf countries; the so-called sovereign funds of the Gulf Cooperation Council countries is about \$2 trillion. This can be transformed into credit.

In the report, I propose the establishment of the Arab Infrastructure Investment Bank. A bank which will be financed by these rich countries, which would have a capital of \$100-200 billion, and that capital will only be earmarked for infrastructure and development projects.

So every nation has a role in this. And in the report, we have also added, which is not in the English report, a plan, a general outline for the reconstruction of Syria, by utilizing Syria's position also as a bridge for the Silk Road, both from Asia, and from Europe, into Africa. We also propose the construction of a Syrian National Reconstruction Bank, which is

very important. We have a very important chapter in the report about how nations can internally finance major infrastructure programs. Because, the big question, which comes all the time when I am in Arab countries, or in Africa, is, they say "OK. This

sounds good. Who will pay for this? Where will the money come from?" Actually, you don't really need money, in that sense. You

can create the money, but you have to know where to use that money. As Helga said, the central banks in Europe and the United

States are pumping massive amounts of liquidity into the financial and banking system. But none of that is transformed into technologies or projects, public projects, or housing projects, or industrial projects in Europe or anywhere. So

money

is being printed, but it is not being used.

But there is a method, which we call the Hamiltonian national credit system, which every nation can actually internally generate credit to finance part of its national development plans, and this is one thing we put in the Syria plan. Because every time there is a war like in Bosnia, in Lebanon, and so on, you have donor conferences, where every nation says that we will give you so much money, 100 million, 50

million, but there is no centralized idea about how to rebuild the whole country. It all depends on donations, small drops which

come. We want something massive. We want something big. Foreign

governments should contribute to that by exporting technology to

Syria, for example, which Syria cannot afford to build, or afford

to buy, in the current situation.

Also, a part of our plan for Southwest Asia is to fight against desertification, by managing and creating new water resources, stopping the expansion of the desert. This is the Iraqi Green Belt project to stop the effect of sand and dust storms, which actually is a big problem for many cities in Iraq,

sometimes even reaching into Iran, by building a Green Belt, planting trees in a large scale, a belt by using both ground water and water from the rivers. This is a kind of national program which can unite the people of Iraq for an idea of their

future together. Not Sunni, Shi'a, Kurdish, Turkish, and so on,

and so forth. These are the kinds of projects, real physical projects, which will challenge people to work together in a country like Iraq.

Now, I took this Egyptian model, because in Egypt, you have

a very terrible situation, which is the accumulation of 30 years of destructive economic and financial policies, mostly caused by former President Mubarak's and Anwar Sadat's collaboration with the IMF and the World Bank. There should be a shift in the way Egyptians consider their economy. Because Egypt always waits for the IMF or the World Bank, the EU or the United States to give some money so that they can start something new. And usually money does not go to large scale. Europe, the United States, the UN, the IMF and the World Bank will {never} finance large infrastructure projects. That's the policy. Small, small, small is beautiful. That's what they say. But in Egypt, with the new leadership in Egypt, you have the focus on mega-projects, which is a necessity. If you want to save Egypt's economy, Egypt's entire infrastructure has to be built from scratch again. There should be new industrial and agricultural centers, which they are focusing on. Using high technology, they try to attract the highest levels of technology, and internal financing. You know, President el-Sisi, when they wanted to build the Suez Canal, there was no money, as usual, they said. So what he did was something unique. He went outside the central bank. He went outside the budget, and said, "I will go on TV, and I will tell the Egyptian people that we want to build this canal. It's crucial for our nation. We want you to give the money."

In 2013 I wrote a memorandum for Egypt, an Egyptian Economic Independence Document, I called it. Actually, inside Egypt, you can raise more than \$100 billion, because there are resources inside Egypt. People, even today, buy dollars. They take part of their salary, and buy dollars or gold, and keep it at home, so that financing disappears from the system. It's not reinvested in the system. People keep their money because of the unstable economic situation. But if you encourage the Egyptian people with this kind of national development projects, which will put their kids to work, unemployed young people, they would come out with the money. And this is what el-Sisi did. I wrote at the time, that they should build a National Development Bank, not just one fund for the Suez Canal, as they did. But as soon as President el-Sisi came on TV and said, "We want to build this canal, but we don't have the money. We want the Egyptian people to pay for it." So they went out, and in one week they raised \$8 billion. And people were queuing late into the night; I met a banker last year, who said, "We had to stay open into the night, because people were queuing at the banks to buy the bonds!" Egyptians are real patriots. They love their country, but if they are encouraged by good leadership. Of course, the Suez Canal is not giving back what was supposed to be already from the beginning, because world trade has collapsed. The level of transit in the Suez Canal has gone

down, not because of Egypt's policy, but because the world economy is going down. Global trade has been collapsing. But the idea is to use the Suez Canal as a development zone. And this is what I got from people in the Suez Canal Authority – that they are not only thinking about transport of goods, but they want to utilize that route to build new industrial zones around the canal, like we showed in the development corridor idea. And, of course, Egypt has a very key role, both in the Arab world – it's the most important Arab country – and also in Africa. Now Egypt has one big problem – it's the demographic problem. People say that Egypt is overpopulated. That's not true. Egypt is not overpopulated. Cairo is overcrowded! Ninety million people live on only 5% of the land of Egypt; 95% of the land of Egypt is empty. It's not used, but it's not overpopulated. The United States and Europe have been financing the Egyptian government with hundreds of millions of dollars for family planning, so that women will have fewer children. But no projects were built to expand Egypt's economic potential to accommodate to the new generations, so that they can have new agricultural and urban centers out in the desert! After I was in Egypt last year, I wrote a report for a major economic conference in Egypt to attract investment; but these are the ideas which came out of both the conference, and my observations about Egypt's role in the New Silk Road. In Egypt,

people were very negative to the idea of the New Silk Road, because they said that the transshipment on the Silk Road will take away trade from the Suez Canal – that shipments will go from Asia to Europe by land, and we will lose. So there are a lot of people in Egypt who are actually against the idea. But I was telling people, “Look. It’s not about trade. If you have economic development, you will need more Suez Canals to accommodate the trade. But if the world economy is not growing, there is no development, there will be no trade. And people will compete on attracting trade into other areas.”

So the idea is to develop Egypt’s economy, but also contribute to more development and more trade among nations. And

it’s in utilizing Egypt’s position to connect to Sub-Saharan Africa, to North Africa, the Middle East, and to the Arabian Peninsula. Interestingly, after I was in Egypt, last week the Saudi King was in Egypt, and they decided to build this bridge.

At Sharm el-Sheikh, there is a connection over the Gulf of Aqaba.

I think that the Egyptian President invited the Saudi King to support the building of this bridge between the Saudi territories and southern Sinai, which will turn Sinai from an isolated area,

suddenly into becoming the center between two major economies. There are now big problems in Egypt, because the President made a terrible mistake by conceding sovereignty over the Tiran

and Sanafir islands to the Saudis. There was a dispute between the two countries for many years, but President el-Sisi suddenly declared that they are Saudi islands, and now there is a big

uproar in Egypt. And the mistake was that there was no public discussion about it. The parliament didn't have anything to say

about this. So, now there will be a review of the agreement.

But

the idea of this project is very important.

Now, for Egypt to get out of that demographic box, is for Egypt to expand its economic activities into the desert. This is

the development corridor proposed by Dr. Farouk El-Baz, who is a

space scientist, and he is right now an advisor to the President.

And he designed this idea of creating the new valley, the new Nile Valley, by building railways, roads, and new urban centers.

I added these green zones, because these are actually becoming new agricultural areas that the Egyptian government wants to invest in, by creating new farmlands – they are talking about 4

million acres of land, and settling young people into these regions, and building new agro-industrial centers. But what is needed is to extend the development corridor, the black line, into the economic zones.

This is the Africa Pass. One of our Egyptian friends, an engineer, presented this at our conference in 2012, it's the same

idea, connecting Egypt to North Africa, to Europe, and into the

Great Lakes region of Africa. Now, the Great Lakes region countries, like Rwanda, Burundi, the eastern Congo, Uganda, they

have massive problems of economic development, also because they

are very far from the transport corridors of the world. We wrote

a series of reports two years ago about the cost of shipment

of a container. The Danish shipping company A.P. Møller-Mærsk has statistics that the cost of a shipment of a container from Singapore to Alexandria is \$4,000, to Mombasa in eastern Kenya,

it becomes \$5,000; but to the capital of Uganda, it goes to \$8,000, because there are no good roads to ship that container!

Into Rwanda and Burundi it reaches \$10,600 per container. So they

cannot bear the cost of shipment of containers that maybe have technology inside them, and machines, and that is a major problem

for these so-called land-locked countries. So you need to have new lines of transport which will reduce the cost of the transport.

Now these are ideas which the African nations, the African Union, have had for many years. There are many very nice plans,

but the attitude of the rest of the world to Africa, because Africa, by itself, does not have the technology, at least, to build these projects, and there has been no willingness in Europe, or the United States, to finance, or contribute to building the projects proposed in any of these major reports, to

integrate the infrastructure of Africa and enhance economic development. Because without infrastructure, you cannot have economic development.

But some of these lines are now coming on the agenda, thanks to the intervention of the BRICS nations, and also of China. For

example, the Cairo-Cape Town highway idea, President Jacob Zuma

of South Africa, presented this actually twice at the BRICS summit in 2013 and 2014, and he said, "This is a crucial, a key

element in the development of Africa. We need to work with the

BRICS nations and China, Russia and India to build these projects." There are 400 road and rail projects involved in this.

But this is a big challenge, both in terms of financing, and in terms of technology.

There is also the possibility of connecting the river systems of Africa for river transport, like in Europe, the Main-Rhine-Danube Rivers are an important transport artery, and development artery. In the same way, you can connect the Nile to the Great Lakes, to the Zambezi River through a number of canals, and so-called trans-modal transport systems, where you can ship from rivers to rail, and back to rivers, to lakes, and so on, in an easy way.

Filling the gap which the United States and Europe have left for many, many years, now the Chinese—. Well, in Europe, we have a very problematic and twisted relationship to poverty, to poor countries, to underdeveloped countries. Europeans look at Africa as a burden. It's a problem. How do we solve this problem?

But the problem is that the whole focus has been on aid, emergency relief, and so on, and so forth, but that really doesn't solve problems. I mean, people talk about genocide. In Africa, every year there are 4 million children who die. Now, talk about a war crime. There are 700,000 children before the age of five who die every year in Africa. So, you cannot solve these problems with small aid projects here and there. You need to think big. You need to provide those people with adequate transport, electricity, water systems, and this cannot be done

by
so-called aid programs. In Africa 600 million people don't
have

access to electricity, out of 1 billion.

But you look at the Chinese, when they look at an
underdeveloped country, they see an opportunity. They see
potential. They see a "win-win" strategy – new markets, new
areas of development, and they should intervene in that
situation.

It is the same idea that President Franklin Roosevelt of the
United States had. All of his fights with Churchill were
exactly

about this problem. Roosevelt told Churchill in the middle of
World War II, that you British are very stupid, because you
suck

the blood of the Africans, and you get pennies, you get
nothing,

by sucking their blood. But if you develop Africa, as
independent

nations, as modern nations, as we did with the United States,
then you will gain much, much more; if you treat them as
humans,

if you develop their infrastructure, schools and hospitals.

And this is exactly what the Chinese are thinking about. Out
of the problem, they see an opportunity. Prime Minister Li
Keqiang was in East Africa, and also Nigeria in May 2014, and
immediately said, "We want to help Africa to connect all the
capitals with railways," which is a big deficit problem. And
they

started from East Africa. And now there are projects being
built

from Lamu, a new port, into the land-locked South Sudan, into
Uganda, into Rwanda and Burundi. And China is both financing
major parts of this, but also contributing to building it, to
solve the problems of the land-locked countries and the need
for
development.

China recently completed, it's not running yet, but part of the railway is running, from Djibouti to Addis Ababa. There is an old railway, which is not functional, built by the French colonialists, but now there is a new, electrified railway, which goes from Djibouti to Addis Ababa.

Two interesting things about this railway are, firstly, that Ethiopia is always associated with famine and food problems. Some

of these problems still exist. These are on the way to being solved, but to bring food from the ports to inside the country usually took two months, because of the lack of infrastructure.

So starving people could not have food in time. Even if the food

existed in the port, coming from around the world to Djibouti, it

was almost impossible to bring the food to the people who needed

it. Now, that food can be shipped in 10 hours, to the capital, and also to other areas. The other interesting fact about this railway is that China is not just building the railway, and financing it, but training and educating engineers and workers to run these systems.

Now, Ethiopia has a massive infrastructure plan for connecting all the major cities of Ethiopia, with the railway and

roads. The other thing about the railway is that it is all electrified. And the Ethiopians will use all these new dams they

are building, to electrify the railway. So they don't need import

oil, and gas and diesel to run the railway system. They will domestically provide the energy to run the trains.

So, Ethiopia, I am very sure it will never be associated

anymore with famine and poverty. Ethiopia is a great nation, a very proud nation. They have massive resources, but these resources have been dormant, have not been utilized. But now, with the Chinese intervention, and also India is active there, these resources will be developed.

This is just a metaphorical picture. This is the Mombasa-Nairobi railway being built by a Chinese and a Kenyan worker. In Africa, the propaganda goes that the Chinese never let the locals work in these projects. They bring their own workers, they bring their own engineers, their own technology, they build the thing, and then they leave. It's not true. They always involve local workers. They train them, because they cannot run these systems; the locals will have to run these systems themselves.

But they are also training the labor force in Uganda. They are building an Army Corps of Engineers, so that the Army can play a positive role in the development of the country. Traditionally, the Army Corps of Engineers played a very important role, even in advanced countries. So this is part of the same project.

Another important infrastructure project for Africa is Transaqua. Lake Chad is drying up, which is a known fact, and 30 million people are affected, because they live as fishermen, or they have grazing land around the lake in Chad and Nigeria, and Niger. All these countries are affected. There are 30 million people around that region, and there will be massive migration actually from the Lake Chad region. So there is an idea called Transaqua, which was developed by one of our friends, an Italian engineer, to bring 5% of the water from the Congo River, or

the
tributaries of the Congo River, and build a 2,800 km.-long
canal
into the Chari River, and then flow downwards into Lake Chad,
to
refill the lake; but also to have a new economic zone, and
build
the Mombasa-Lagos highway, which was one of the plans I showed
earlier.

So you can transform that part of Africa, which in people's
minds is a complete jungle, into a new economic zone, but also
to
bring water to the Lake Chad region.

Now, there are some other issues I want to address. One of
the big deficits of course in Africa, is the energy
consumption.

And as I said not everybody has that; the average
international
level of energy consumption is about 2,800 [kw?] but that's
not
equal. The only two countries which are exception are South
Africa and Libya, before that. So the energy needs in Africa
are

{enormous}! I mean Africa has a lot of wealth, but also the
hydropower potential which has never been built. But the
attitude of the Western countries, like the Obama
administration,
they have something called "Power Africa Initiative," that
certain nations in Africa will get energy provided. But
they're
not talking about hydropower, they're not talking about
nuclear
power, they're not talking about coal or gas or so on.
They're
talking about so-called "renewable" or "sustainable energy."
And
the International Energy Agency has a criteria for access to

energy, which is a modern access to energy is about 100kw-hours per year per person. And this diagram shows very ironically, that that amount will be consumed by an American in three days!

But they expect Africans to live with that for a whole year! Here's just one more ironical idea: My refrigerator can consume many times as much as an Ethiopian individual.

These are the criteria for President Obama's Power Africa plan, that the plan will eventually help these nations come to this line, while the real needs are that big now, and they will be that big in a few years. So, all these ideas to help Africa from the Obama administration, they're not adequate! It's just a complete bluff. It does not help, if you just look at the numbers.

And this is also another irony of the Obama administration policy. These are the sources of energy for the American people, the American economy, and these are what the Obama administration {doesn't} want you to do. So it's "do as we say, not as we do."

So the United States produced 37% of its energy from coal, that's forbidden for Africa; 30% produced by natural gas, that's a very suspicious policy, because there's the carbon problem; 19% nuclear – absolutely no nuclear for Africa; 7% hydropower – the United States is very suspicious of hydropower projects, and so on and so on. So what is left is solar, so-called geothermal, and biomass, which the United States produced only 0.1% of its

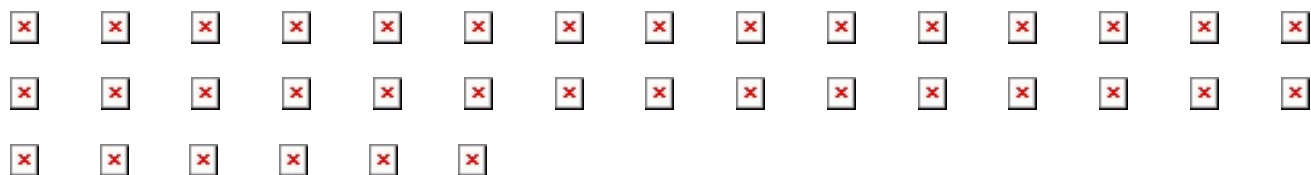
needs. But that's recommended for Africa. [laughter]
So anyway, the idea is that if Africa joins the new paradigm shift, African nations, they have exactly, in African families and African individuals, they have exactly the same needs as we have; as we have in Europe or in the United States. There is absolutely no difference. So they're trying to convince the Africans that they should just, maybe, if they're lucky they could get a lightbulb at home, so the kids can read, by having a solar battery. They will not bite!
I mean, if you bring electricity to a village, what people will do, is not simply have a lightbulb, if you bring electricity to a village, – and one of our friends made a study in India – is that people will start to want to use new devices. They have to have other appliances at home, you need to have a stove, so women don't have to many hours and cut trees and come home and cook with the wood, and suffocate with the smoke. Farmers will have to have tractors. They will need to have workshops which use electricity; people will want to have TV sets, computers. They want to build industrial projects. They will need refrigeration which is a big problem in Africa, because most of the food produced in the Sub-Saharan goes wasted because there's no refrigeration.
So just to give yourself an illusion that you will provide every African lightbulb, just forget about it! Because the needs of those people are so immense, and they will not give up on their right to have a living standard which is similar to ours.
Why shouldn't they have it? And this is what – here, in the

ideology in Europe and the United States I know, they should not have this kind of technology, they should not have this kind of development in Africa, because that's not "sustainable." Which is not true. It is sustainable, if you provide the tools and the technology to do that. Actually in Africa, there are more resources than in Japan or in the United States and Europe, to sustain industrial development!

So the problem is in the policy. The problem is how they look at Africa, and how they look at the problem of poverty and so on. And that has also to change, exactly as we changed with geopolitics, we have to change our attitude to the problems of Africa, and have really the right methods to solving them, and treating African nations as equal to us, and African families as equal to us, and African individuals as equal to us. Nobody here will give up their living standard, and live in the forest – maybe some people who do, there are some Danes and Norwegians... [laughter] But we want to have education. We want to have warm housing, we want to have clean water; we want to have a future for our kids; we want to have trains which go on time. This is what the Africans want. You know, there's nothing different, we're all one human race!

So, when you design policy and you say, "No, Africans should have 'sustainable energy,' not nuclear power," then you are breaking with that idea of a real human family and equality. So I think I'll stop here. [applause]

Dias til talen:

Endnu flere millioner af flygtninge vil komme, hvis der ikke er økonomisk udvikling

3. marts 2016 – Hjemvendt fra sit besøg til Marokko, Algeriet og Tunesien sagde den tyske minister for udvikling, Gerd Müller, til *Evangelischer Pressedienst (EPD)* den 1. marts, at det er på høje tid, at verdenssamfundet øgede investeringerne i de krisehærgede lande i udviklingssektoren. Især for de nordafrikanske lande er det nødvendigt med et økonomisk partnerskab af en helt anden dimension, sagde han, »for at styrke staterne omkring Middelhavet i vores umiddelbare nabolag ... og derigennem stabilisere dem i deres nuværende situation af transformering.«

»Hvis vi ikke gør dette, vil hundrede tusinder, måske endda millioner af mennesker, komme til os i de kommende år«, advarede Müller og fortsatte med, at, alt imens den

igangværende diskussion i Tyskland fokuserer på konflikterne i Syrien, Irak og Afghanistan, »så er der ud over dette selvfølgelig konflikter og krisebrændpunkter, der vil berøre os på længere sigt. Jeg tænker på Ukraine, som vi ikke bør glemme, eller Sydsudan eller Den Centralafrikanske Republik«. Det er også nødvendigt at yde bistand for at stabilisere disse lande.

Hans eget ministerium, forklarede Müller, har tredoblet sine støtteprogrammer til flygtninge i løbet af de seneste to år og bruger nu 1 milliard euro. »1 milliard euro er mange penge – hvis Europa ville øge dette beløb til 10 – 10 milliard euro, som jeg anser for nødvendigt, kunne vi give hundrede tusinder af mennesker et perspektiv på stedet [i deres hjemlande]«, sagde Müller. »Vi er i færd med at uddanne flygtningebørn og -unge, og vi bygger skoler. Vi bygger infrastruktur i det nordlige Irak ... Og vi genopbygger landsbyer sammen med flygtningene, så folk kan vende tilbage til deres hjem.«

Foto: Gerd Müller sammen med den tunesiske premierminister Habib Essid

**Schiller Instituttet stiller
spørgsmål til Jin Liqun,
præsident for Asiatisk**

Infrastruktur- Investeringsbank, efter hans tale i Danmark

København, 2. marts 2016 – På sin første udenlandsrejse efter sin udnævnelse til præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, kom Jin Liqun til Danmark og Finland. I Danmark talte han ved et offentligt arrangement, der var arrangeret af Københavns Universitet og Copenhagen Business School. Medlemmer af Schiller Institutet deltog, stillede et af de to spørgsmål, uddelte materiale om *EIR's* Rapport om Den nye Silkevej og rapporten over Schiller Institutets foretræde for Folketingets Udenrigspolitiske Komite i går, samt fik en del kontakter.

En video med Jin Liquns tale, samt engelsk rapport, [kan ses her](#).

Formålet med AIIB er at fremme en 'win-win' økonomisk og samfundsmæssig udvikling gennem investering i infrastruktur. Jin sagde, at han ikke tror på reduktion af fattigdom i sig selv, og af sig selv. I 1980, da hovedlandet Kina erstattede Taiwan i Bretton Woods-institutionerne, havde Kina intet andet end en menneskebefolkning. Så begyndte Kina at låne for at bygge infrastruktur, og der var nogle, der var bekymrede for gældsskabelse. (Det var på det tidspunkt, hvor Mexico havde en stor gældskrise.) Men den gavnlige effekt af infrastrukturinvesteringerne viste sig 25 år senere, da økonomien begyndte at komme i gang. Denne politik gjorde det muligt for Kina at løfte 600 millioner mennesker ud af fattigdom. Samtidig lånte andre lande for at opretholde forbrug.

I besvarelse af det spørgsmål, han selv stillede, om det var AIIB's formål at finansiere projekter under programmet for Ét bælte, én vej (One Belt, One Road; OBOR), sagde Jin, at banken

ejes af de 57 medlemslande, og endnu 50 andre ønsker at gå med, hvor 30 af disse har truffet beslutning om at tilslutte sig. Dette er ikke Kinas bank; OBOR vil blot udgøre en del af bankens engagement, og der må være en balance mellem finansiering af projekter i hele regionen.

Formålet er at finansiere varig, økonomisk udvikling, skabelse af rigdom, samt skabelse af infrastruktur i Asien, der bidrager til forbindelsesmuligheder i den vidtstrakte, eurasiske landmasse, og ikke kun i selve Asien, med f.eks. højhastighedstog, der nedbringer omkostningerne for transport mellem Europa og Asien. Det er nu blevet lettere at rejse fra Beijing til Europa, end det er at rejse mellem de asiatiske nationer. Der er behov for at harmonisere politikken til fordel for eksempelvis at krydse grænserne.

AIIB vil udrette ting, der ikke hidtil er blevet udrettet af Bretton Woods-finansinstitutionerne, inklusive Verdensbanken, fordi AIIB vil lære af disses plusser og minusser. Asien har likviditet i overflod, men i øjeblikket må disse penge først rundt om Europa og USA, før de kommer tilbage til Asien.

Investeringer i infrastruktur kan være pengespild, hvis der ikke foreligger gode, gennemtænkte projekter – som et kraftværk uden et moderne el-net. AIIB vil være med til at udtænke koordinerede projekter.

Vist er der uoverensstemmelser over det Sydkinesiske Hav, men de fælles infrastrukturprojekter mellem Kina og nationerne i ASEAN har opbygget en gensidig tillid og et win-win-samarbejde. Se på Syrien; vi ønsker ikke at se det ske andre steder; men vi må lære at mindske kaos og løse uoverensstemmelser.

Udvikling er også med til at forbedre miljøbeskyttelse. Man bekymrer sig jo ikke om miljøet, hvis ens bekymringer går på, hvordan man skal få morgenmad næste dag.

Tom Gillesberg fik lejlighed til at stille følgende spørgsmål:

»Mange tak for Deres fremlæggelse. Jeg synes, det er meget spændende, at Danmark er medlem af AIIB. Jeg er formand for det danske Schiller Institut. Mit spørgsmål lyder: Hvis I arbejder så tæt sammen med Verdensbanken og disse institutioner, hvordan vil I så forhindre dem i at bruge, som det sker i dag, spørgsmål som f.eks. miljøhensyn, klimaspørgsmål osv. til at forhindre udvikling? Der er et stort behov for udvikling, og mange penge i verden, der kunne investeres i udvikling, men de siger, 'Nej, det kan vi ikke gøre. Vi har en truet frø-art her, og derfor kan vi ikke bygge denne dæmning, og I kan ikke få elektricitet'. Så hvordan vil I sikre, at denne form for ideologisk korrupsion ikke kommer til at influere på AIIB således, at disse spørgsmål ikke anvendes til at forhindre udvikling?«

Som svar på spørgsmålet sagde Jin, at man undertiden må ofre noget i form af indvirkning på miljøet for at få udvikling, og at nettoeffekten vil være positiv. Udvikling er løsningen. »Vi er stadig ikke parat til at blive afvænnet fra fossile brændstoffer ... Men pga. udvikling kan vi mennesker opfinde en teknologi, opnå teknologiske gennembrud. Vi vil sluttelig kunne tappe solenergi direkte, men man kan ikke med ét springe direkte til dette stadium ... Folk er bange for atomkraft [fission], men hvis vi kunne opnå et gennembrud inden for fusionskraft, kan vi måske løse problemet én gang for alle. Hvordan skal vi kunne opnå dette? Gennem udvikling! Lad os samarbejde« for at opnå gennembrud.

Lyndon LaRouche: Vi kan genopbygge USA's økonomi: Udskift regeringen! Vi behøver ikke at acceptere elendigheden!

15. januar, 2016 – Følgende er et uddrag af 'Samtale med Lyndon LaRouche', om nedgangen i befolkningstallet i staten West Virginia, USA:

Deltager: Hej, det er T- fra Virginia. Lyn, jeg ville gerne fortsætte derfra, hvor vi slap i forhold til Wall Street, og få din respons på og dele min egen personlige udlægning og efterforskning om den virkelige trussel, som Wall Street udgør. Jeg mener nemlig, at folks slaphed, når det kommer til afsættelsen af Obama eller afskaffelsen af Wall Street, bunder i et manglende førstehåndskendskab til, hvor mange dødsofre disse to kræftsvulster har krævet.

Når folk, som jeg plejede at bruge tid sammen med, eller den gennemsnitlige person hører om investeringsfondene, der går ned, eller om aktierne, der falder i værdi, eller hvor slemt, det generelt set står til med økonomien, så giver det ganske enkelt ikke genklang i dem som værende noget, der både kan og vil koste menneskeliv og også allerede har gjort det, for de tænker kun på penge, som du siger. Og derfor tror de, at de bare kan komme over det.

Faktisk vil jeg gerne begynde med at tage tråden op fra en artikel, som blev offentliggjort på LaRouchePAC-hjemmesiden for en uges tid siden. Den handlede om, hvordan USA's befolkningstal er for nedadgående, og West Virginia blev nævnt som eksempel. Og for nyligt udgav *EIR* også en artikel om

kulminerne, der går konkurs i West Virginia.

Først og fremmest mener jeg ikke, at de tal, der fremlægges, gengiver de faktiske, morderiske forhold, som befolkningen må lide. Jeg kommer selv fra West Virginia med de mange kulminer, og min familie kommer derfra og var selv minearbejdere. Min bedstefader arbejdede faktisk – som repræsentant for sin fagforening i West Virginia – sammen med John L. Lewis.

Så for et par måneder siden tog jeg derhen og besøgte min broder, og vi tog en køretur til McDowell kommune, hvor vi voksede op. Og da vi nærmede os, sagde min boder passende: »Velkommen til Uganda.« For beboerne dér lever under gruopvækkende betingelser, værre end de fleste amerikanere er klar over. Lad mig forklare. Skolerne er lukket ned, men ikke der, hvor der var mange skoler, hvoraf nogle så er lukket, men der, hvor de fleste af skolerne er lukket. Forældrene er faktisk afhængige af skolerne for at give deres børn mad, for de kan ikke engang give dem noget at spise derhjemme. Der er ét hospital med begrænset kapacitet, og den sygeforsikring, som tidligere blev leveret af fagforeninger og arbejdspladser, er væk, folk har ingenting.

Det gør mig meget vred: Folk lever stadig i de arbejdsskure, som mineselskaberne opstillede, da minerne blev åbnet; uden rindende vand, uden ordentlige sanitære forhold, i dag, i 2016! Vi så rent faktisk folk stå i kø med tomme flasker på steder, hvor man henter vand fra det, der løber ned ad bjergsiderne, så de kan få rent vand.

Huse med udendørs lokum er ikke bare et levn fra fortiden, men bruges faktisk her. Og man besøger disse lokalsamfund og ser, at folk ikke har tag over hovedet, de bor bogstavelig talt under presenninger. Og i denne kommune, hvor min familie plejede at bo, var befolkningen tidligere på 100.000, og nu ligger den på omkring 20.000, og over halvdelen af befolkningen lever i nedværdigende fattigdom, de lever faktisk i helvede.

Jeg tog derhen og så det med mine egne øjne. Jeg havde ikke været der i lang tid, men det er virkeligheden i Obamas USA, som vi finder os i; at vi lever under betingelser, som Franklin Roosevelt fordømte i 1936, og intet bliver gjort for at ændre det.

McDowell kommune har også landets højeste afhængighed af heroin og stoffer, og hvad var Obamas respons, da han tog til et borgermøde i Charleston, South Carolina, og tilbød flere behandlingssteder for narkomisbrug, så han bedre kan administrere folks død? I det mindste blev han fordømt af befolkningen og tvunget til at lukke mødet for offentligheden. Og ud over narkomisbruget, så må mange af disse mennesker flygte, så de går ind i militæret for at udkæmpe Bush' og Obamas krige. Og det eneste, de har at komme tilbage til, er dette helvede, hvor krigsveteranerne begår selvmord i alarmerende mængder. Jeg har faktisk undersøgt det: Der har været 22 selvmord hver eneste dag i USA siden 2003.

Så jeg ville bare gerne gøre det klart for enhver på dette opkald: Vi behøver ikke at kigge på Italien for at finde helvede. Jeg talte med en dame, som stadig lever der, i dette helvede, og hun sagde til mig, at West Virginia er kendt som den tilbagestående del af USA, men vi er faktisk fremtiden.

Så med alt dette sagt, Lyn, tror jeg, at det er nødvendigt, at vi tværer det ud i fjæset på de amerikanere, der lader som om, at de på en eller anden måde vil overleve det, der sker, uden at forandre tingene og skille sig af med Obama og hans britiske dukkeførere. Og til alle jer andre: begå ikke den fejl at tro, at nogen vil hjælpe disse mennesker, hjælpe os, medmindre vi gør noget. Tak.

Lyndon LaRouche: Okay, godt. Altså, lad os gå til problemet på praktisk vis, for du har bragt en del ting på banen, som alle er sande. Men vi behøver ikke at have nogen af de problemer!

Det gør vi ikke! Hvis vi skifter regeringen nu, og hvis vi går tilbage i retning af det, vi ved virker, som har virket i min livstid. Jeg blev født i 1922, og jeg har et ret godt kendskab til, hvad historien er. Jeg var der ikke i 1922, for jeg var kun lige blevet født, men jeg har et godt kendskab til, hvad det her handler om.

Det, der skete, var – vi må starte med Bertrand Russell, hvis karriere startede i begyndelsen af det 20. århundrede. Og han var det ondeste menneske, der hidtil var blevet født.

Og problemet her er, at vi stadig – i USA og andetsteds, USA's befolkning i det hele taget, befolkningen i Sydamerika, i Centralamerika, i Europa i dag, det meste af Europa – det går f.eks. bedre for Putin, end det gør for resten af Europa – Kina er i en fremragende forfatning, sammenlignet med USA i dag – men hvis vi nu beslutter os for at smide det ud, som Bertrand Russell repræsenterer, og det er virkelig ondskabsfulde sager; hvis vi siger, at det vil vi forandre, så har vi et problem. Vi har studerende og skoleelever i alle aldre, som i det store og hele er ret dumme. Det vil sige, at de fleste studerende i dag, specielt i USA, og som er under uddannelse, eller som bliver forfremmet osv. på basis af at være uddannet, er ret dumme, de er næsten håbløst dumme.

Specielt i Californien. Californien er den delstat, hvor de har en guvernør, der er yderst problematisk, og han smadrer Californien. Vi skal af med ham! For Californien kan stadig nå at ændre kurs. Vi har en gruppe mennesker i Californien, som jeg har arbejdet tæt sammen med, som er meget effektive, men desværre har Californien en guvernør i øjeblikket, som virkelig er en satanisk faktor. Hvis man fjerner ham fra hans stilling som en satanisk faktor, bliver tingene straks bedre. Hvis man begynder at samarbejde med andre nationer, der prøver at gøre det samme, som f.eks. Kina, vil man se et pludseligt skifte væk fra det forfald, som har ramt USA særlig hårdt siden begyndelsen af det 20. århundrede.

Det skal ændres. Husk, hvad der skete. Husk rumprogrammet før Obama lukkede det ned, alle disse gode ting, som vi plejede at gøre, kan bringes tilbage. Men vi må være fast besluttet på, at de kommer tilbage. For vi kan ikke tillade det, der sker med minearbejderne i West Virginia osv., det må man ikke acceptere. Det bliver vi nødt til at ændre på.

Så hvorfor ikke bare ændre det? Hvordan gør vi det? Jeg er i hvert fald villig til at gøre mit for at få det til at lykkes. Kom af med skvadderhovederne. Kom af med dumheden, kom af med det forfald, som har ramt det meste af USA's befolkning. Det største problem i USA er befolkningens galoperende forfald. Det skal vi ændre. Vi kan ændre det. Vi bliver nødt til at beslutte os for at ændre det. Og det er den opgave, vi må påtage os.

Man vil opdage, at Kina gerne vil samarbejde med os på det punkt. Rusland vil samarbejde. Visse andre nationer vil gerne samarbejde. Men der er to ting, vi skal af med: Først og fremmest skal vi afskaffe det britiske system. Bare fjern det fuldstændigt. Og fjern derefter råddenskaben i USA.

Og så vil man finde, at det var, hvad der skete under Franklin Roosevelts regeringstid, hvor han udførte geniale arbejder i sin embedsperiode som præsident. Alle de fantastiske ting, der blev bygget i den periode, viser os, at vi bare skal af med fjolserne og give de mennesker en chance, der har brug for hjælp og vil tage imod den. Og så kan vi genopbygge USA's økonomi.

Menneskets overlevelse i dag

afhænger af en Ny Renæssance; det er menneskets iboende natur at være skabende

Ben Deniston fra LPAC's Videnskabsteam taler om den nye brochure, »USA tilslutter sig den Nye Silkevej«, og Kinas politik for den Nye Silkevej.

»Dette er en forståelse af, at udviklingen af fundamental videnskab, i samarbejde med forskellige nationer, skaber en nettoforøgelse af den mængde rigdom og ressourcer, der er til rådighed for alle. Og vi er nået til et punkt i menneskehedens udvikling, hvor, hvis vi ikke løfter os op på et niveau med internationale relationer og globalt samarbejde, der bygger på denne forståelse, vil vi ikke være i stand til at eksistere som art på denne planet. Hvis vi fortsætter denne fremgangsmåde, med geopolitiske konflikter, vil vi ødelægge os selv; sådan, som Obama netop nu truer med at gøre.«

Download (PDF, Unknown)

**Helga Zepp-LaRouches
Nytårstale 2016:
Denne krise er ingen
naturbegivenhed,**

men resultatet af en forkert politik

Kære Medborgere! Jeg vil indledningsvis ønske jer alle et godt og fredeligt Nytår!

Det vil imidlertid afhænge af os alle, om der bliver et sådant. Mange mennesker fornemmer, at vi befinder os i en eksistentiel civilisationskrise. Men denne krise er ingen naturbegivenhed, men er resultatet af en forkert, og fejlslagen, politik – det vil sige, at man kan ændre den.

Download (PDF, Unknown)

'Zombie-banker' vil bringe massedød over mennesker i Europa og Amerika

*30. december 2015 – Med blot få dage tilbage, før »den katastrofale trussel om bank-bail-in« bliver til virkelighed i hele Europa, vokser advarslerne. »Europas Zombie-banker« lyder overskriften på en artikel i den globale udgave af Tysklands finansavis *Handelsblatt* fra 29. december, med »*Handelsblatt*-staben« angivet som artiklens forfatter – en betydningsfuld artikel. Bankerne er proppet med dårlig gæld – i Italiens banksystem alene er der giftig gæld til 400 mia. euro – og bankerne er blevet holdt åbne af diverse statslige*

redningspakker – bail-out – i otte år, siden finanskrakket (2008). Nu har de europæiske, overnationale organisationer og Den europæiske Centralbank, ECB, besluttet, med *Handelsblatts* citat af en højtplaceret, europæisk diplomat, »Vi må skaffe os af med zombie-bankerne meget hurtigt«.

Kaosset begyndte tidligt på dagen, den 30. december, da Portugals Novo Banco – »god bank«-resterne af hele den allerede, gennem bail-out, reddede, totalt kollapsede Espirito Santo-bankgruppe – fandtes at have en manko på 1,4 mia. euro i kapital, og regeringen eksproprierede dernæst dette beløb fra bankens aktieindehavere for at »genkapitalisere« den. De øvrige aktieindehavere løb omgåede storm på banken; værdien af Novo Bancos aktier faldt fra 94 cent på dollaren om morgenen, til 14 cent om eftermiddagen.

Financial Times bemærkede den 30. dec., at Italien, hvor 10.000 bankkunder allerede er blevet eksproprieret, efter at fire »zombie-banker«, der var mindre end Novo Banco, blev erklæret for insolvente, »ikke er parat til bail-in«. En officiel repræsentant for Bank of Italy havde allerede over for parlamentet indrømmet, at bail-in vil udløse »et stormløb på banker af obligations-/aktieindehavere«, så vel som også et stormløb på banker i hele landet af almindelige bankindskydere/kontohavere; tilfældet i Portugal i dag har bevist dette.

Fortune udtalte i en artikel af 30. dec. med overskriften, »Ting, der vil gå galt for Europa i 2016«, at, »Fra og med 1. januar vil reguleringsmyndigheder (det er ECB [Den europæiske Centralbank] for de fleste af de banker, der betyder noget) få nye, brede beføjelser til at lukke insolvente eller underkapitaliserede banker, med en bail-in af selv indehavere af aktier og obligationer og store indskydere, om nødvendigt. Meningen er, at dette skulle luge zombie-bankerne bort fra de sunde banker. Men sådanne oprensninger betyder uvægerligt en brutal overførsel af rigdom fra en klasse til en anden og forårsager den form for politisk storm, som regeringer hader.«

Artiklen fremhæver Italien og Portugal, der »tvangspåførte tab på detail-bankkunder, der ikke læste det, der stod skrevet med småt på de investeringsprodukter, som de troede var indskud i banken (og således beskyttet af garantiordningen), men som viste sig at være underordnet gæld, (der ikke er beskyttet).« Artiklen bemærker også, at forsøget på at organisere indskydergaranti i hele Europa er blevet standset af – igen – Wolfgang Schäubles Tyskland. I lande som Italien, Portugal, Grækenland, Spanien er de 100.000 euro i indskydermidler således ikke beskyttet/garanteret, når flere, selv mindre banker, krakker på en gang.

Finans-websiden *ValueWalk* udlagde »Den katastrofale trussel om bail-in« den 30. dec. »Udtrykket – bail-in – beskriver et scenario, hvor en bank konfiskerer private midler for at friholde sig selv for tab, som den har lidt«, forklarer artiklen. »En bail-in er et totalt lovløst tyveri af aktiver.«

Denne lovløshed, der nu står for at blive udløst i alle de transatlantiske økonomier, vil forårsage masseforarmelse og død over deres indbyggere. De virkeligt dødbringende zombier vil frit forlade Wall Street og City of London, med mindre de lukkes ned.

**Leder fra LaRouchePAC, 31.
december 2015:**

**»Bail-in« betyder, at en
dødbringende**

nedsmeltning af bankerne er over os: Hvad må vi gøre?

Selv inden det jernbeslåede princip med »bail-in af bankerne« (dvs. ekspropriering af bankkundernes indeståender/inds kud) gennemtvinges over hele Europa den 1. januar, signalerer diverse ildevarslende begivenheder omkring Europas døende »zombiebanker«, at hele den transatlantiske verden har kurs direkte mod en eneste, enorm og kaotisk eksplosion af finanssystemet.

»Europas Zombiebanker« lød overskriften på den tyske finansavis *Handelsblatt*; »de vil nu blive lukket ned meget hurtigt«.

Den pludselige effektivering af »bail-in« vil forvandle dette finanskrak til masseforarmelse og død for millioner af mennesker, der vil miste alt, hvad de ejer. Stormens indledende tumult kunne ses allerede i 2012 under den bogstavelige nedlukning af Cyperns økonomi på grund af store eksproprieringer, bail-in, af bankerne; og igen i Spanien i 2013. Den forgangne måneds bankkonkurser og eksproprieringen af 10.000 af almindelige borgere har forårsaget et raseri i Italien; i dag ramte det Portugal.

I hele Europa vil der, som selv magasinet *Fortune* i dag indrømmede, fra og med 1. januar, »finde en brutal overførsel af rigdom sted fra en klasse af mennesker til en anden«, idet insolvente banker undergår bail-in, og deres indskydere og kreditorer bliver plyndret for at skabe overlevelses-»kapital« for banken.

»Italien er ikke parat til bail-in«, bemærkede dagens *Financial Times* – landets banksystem vil smuldre under stormløb på bankerne. Resten af Europa er heller ikke parat

til den bail-in-politik, der er kommet oppefra, fra Bruxelles og London og Obamas Hvide Hus, og fra den tyske finansminister Schäuble med sin berygtede nedskærings- og nøjsomhedspolitik og dens »sorte nul« på budget-bundlinjen.

I USA er det hedgefondene, der hurtigere og hurtigere falder til jorden i takt med, at det såkaldte kreditmarked med højt afkast kollapser, med Puerto Ricos betalingsstandsning på sin gæld den 1. januar. Wall Street er klar til at nedsmelte, hvis vi ikke først lukker dette kasino ned gennem regeringens indgriben.

Den 13. dec. udpegede *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, det vendepunkt, den 1. januar 2016, hvor det transatlantiske finanssystem ville nedsmelte, en nedsmeltning, som vi i går så så mange varslers om. LaRouche tilføjer nu, at, »når vi ser på disse kendsgerninger, bør vi som yderligere bevis fremlægge studiet af historien«.

»Det 15. århundredes Store Renæssance sluttede, blev knust, gennem en politik for reducere af den menneskelige befolkning. På det tidspunkt var den katolske kirke i realiteten en agent for dette masse mord, denne forarmelse, disse religionskrige.«

I dag accepterer Paven den videnskabelige svindel med »menneskeskæb, global opvarmning«, hvis formål er at reducere befolkningen.[1]

Men det er Wall Street-systemet, der må lukkes ned. Anvend nu Glass-Steagall, der siden 2010, på Wall Streets befaling, er blevet blokeret, af Obama og den afskyelige Barney Frank og Chris Dodd (Dodd/Frank-loven). Luk Wall Street, og lad spekulanterne æde deres tab og lad dem ikke ekspropriere borgere i massevis til at bære deres tab.

Vi må følge i præsident Franklin Roosevelts fodspor og skabe statslig kredit til nye arbejdspladser og produktivitet. Men vi må først gøre det, som FDR gjorde mod disse Wall Street-

spekulanter, hvis »had« han hilste velkommen.[2]

Det er dem, eller os.

[1] Se Helga Zepp-LaRouche: »Klimaforandring som middel til oprettelse af et globalt miljødiktatur«

[2] »Regering ved organiseret penge er lige så farlig som regering ved organiseret kriminalitet. Aldrig før i vores historie står disse kræfter så forenet imod en enkelt kandidat, som de i dag står. De en enstemmige i deres had til mig – og jeg hilser deres had velkommen.« – Franklin D. Roosevelt i en kampagnetale i New York City 31. okt., 1936.

Læs også: Tema-artikel: Glass/Steagall 1933: FDR's første hundrede dage – med hans egne ord.

Inkluderer Roosevelts første indsættelsestale.

SUPPLERENDE MATERIALE:

'Zombie-banker' vil bringe massedød over mennesker i Europa og Amerika

30. december 2015 – Med blot få dage tilbage, før »den katastrofale trussel om bank-bail-in« bliver til virkelighed i hele Europa, vokser advarslerne. »Europas Zombie-banker« lyder overskriften på en artikel i den globale udgave af Tysklands finansavis *Handelsblatt* fra 29. december, med »*Handelsblatt*-staben« angivet som artiklens forfatter – en betydningsfuld artikel. Bankerne er proppet med dårlig gæld – i Italiens banksystem alene er der giftig gæld til 400 mia. euro – og bankerne er blevet holdt åbne af diverse statslige redningspakker – bail-out – i otte år, siden finanskrakket (2008). Nu har de europæiske, overnationale organisationer og

Den europæiske Centralbank, ECB, besluttet, med *Handelsblatts* citat af en højtplaceret, europæisk diplomat, »Vi må skaffe os af med zombie-bankerne meget hurtigt«.

Kaosset begyndte tidligt på dagen, den 30. december, da Portugals Novo Banco – »god bank«-resterne af hele den allerede, gennem bail-out, reddede, totalt kollapsede Espirito Santo-bankgruppe – fandtes at have en manko på 1,4 mia. euro i kapital, og regeringen eksproprierede dernæst dette beløb fra bankens aktieindehavere for at »genkapitalisere« den. De øvrige aktieindehavere løb omgåede storm på banken; værdien af Novo Bancos aktier faldt fra 94 cent på dollaren om morgenen, til 14 cent om eftermiddagen.

Financial Times bemærkede den 30. dec., at Italien, hvor 10.000 bankkunder allerede er blevet eksproprieret, efter at fire »zombie-banker«, der var mindre end Novo Banco, blev erklæret for insolvente, »ikke er parat til bail-in«. En officiel repræsentant for Bank of Italy havde allerede over for parlamentet indrømmet, at bail-in vil udløse »et stormløb på banker af obligations-/aktieindehavere«, så vel som også et stormløb på banker i hele landet af almindelige bankindskydere/kontohavere; tilfældet i Portugal i dag har bevist dette.

Fortune udtalte i en artikel af 30. dec. med overskriften, »Ting, der vil gå galt for Europa i 2016«, at, »Fra og med 1. januar vil reguleringsmyndigheder (det er ECB [Den europæiske Centralbank] for de fleste af de banker, der betyder noget) få nye, brede beføjelser til at lukke insolvente eller underkapitaliserede banker, med en bail-in af selv indehavere af aktier og obligationer og store indskydere, om nødvendigt. Meningen er, at dette skulle luge zombie-bankerne bort fra de sunde banker. Men sådanne oprensninger betyder uvægerligt en brutal overførsel af rigdom fra en klasse til en anden og forårsager den form for politisk storm, som regeringer hader.«

Artiklen fremhæver Italien og Portugal, der »tvangspåførte tab

på detail-bankkunder, der ikke læste det, der stod skrevet med småt på de investeringsprodukter, som de troede var indskud i banken (og således beskyttet af garantiordningen), men som viste sig at være underordnet gæld, (der ikke er beskyttet).« Artiklen bemærker også, at forsøget på at organisere indskydergaranti i hele Europa er blevet standset af – igen – Wolfgang Schäubles Tyskland. I lande som Italien, Portugal, Grækenland, Spanien er de 100.000 euro i indskydermidler således ikke beskyttet/garanteret, når flere, selv mindre banker, krakker på en gang.

Finans-websiden *ValueWalk* udlagde »Den katastrofale trussel om bail-in« den 30. dec. »Udtrykket – bail-in – beskriver et scenario, hvor en bank konfiskerer private midler for at friholde sig selv for tab, som den har lidt«, forklarer artiklen. »En bail-in er et totalt lovløst tyveri af aktiver.«

Denne lovløshed, der nu står for at blive udløst i alle de transatlantiske økonomier, vil forårsage masseforarmelse og død over deres indbyggere. De virkeligt dødbringende zombier vil frit forlade Wall Street og City of London, med mindre de lukkes ned.

IMF 'indrømmer', de tog fejl med den græske bailout – Men de var nødt til at redde

de europæiske banker

17. december 2015 – Længe efter det brutale overgreb siger folkemordets teknikere fra Den internationale Valutafond (IMF), at de måske begik en fejl, og at der burde have været en gældsafskrivning for Grækenland i begyndelsen af krisen. Men de hævder, at de ikke havde noget andet valg end at forhindre »smitte« i hele Eurozonen. De siger naturligvis intet om den brutale nedskæringspolitik, der havde ødelagt økonomien, og om, at de stadig i dag kræver mere af denne 'nøjsomhedspolitik'.

Den såkaldte »Gennemgang af Kriseprogrammet«, der angiveligt skulle vurdere, om IMF har håndteret de forskellige finanskriser, inklusive Grækenlands og Eurozonens, udtaler: »Bekymring for smitte udgjorde en afgørende overvejelse i beslutningerne om gældsomstrukturering i programmerne for Euro-området. For Grækenlands vedkommende (2010) kunne Fonden ikke vurdere denne gæld til at være overvejende sandsynligt erholdelig, en vurdering, der normalt er nødvendig for at opnå exceptionel adgang til Fondens ressourcer.«

De indrømmer ikke desto mindre, at, når det drejer sig om at redde »systemet«, så kan alt, efter deres mening, retfærdiggøres: »Risikoen for en international, systemisk smitte, i betragtning af de manglende brandmure på det tidspunkt, til at isolere andre medlemmer af Euro-området, leverede imidlertid en retfærdiggørelse af ikke at kræve en direkte gældssanering som en betingelse for et arrangement med Fonden for at få exceptionel adgang.« Man tilføjede derfor en klausul om »systemisk undtagelse«, som muliggjorde den enorme bailout, som enhver ved sin fornufts fulde fem kunne se var uerholdelig, »til den exceptionelle adgangspolitik, og en sådan blev efterfølgende påkaldt også for Irland (2010), Portugal (2011) og igen i Grækenlands efterfølgende arrangement i 2012.«

Eftersom nogle er mere lige end andre, skriver de, at denne klausul ikke blev anvendt nogen steder uden for Eurozonen, fordi »smitte ikke sås at udgøre en tilstrækkelig stor bekymring«.

De indrømmer, at 'hårklipningen' af den græske gæld i 2012 – det vil sige, at den gamle gæld stadig forfaldt – var »stor målt efter standarden for de andre tilfælde af umiddelbart forestående betalingsstandsning, selv om den var utilstrækkelig til at genoprette gældens erholdelighed med nogen grad af sandsynlighed.« Rapportens forfattere siger ikke, at denne hårklipning stort set blot drev de græske banker, samt statens sundhedssystem og pensionsfonde, bankerot, og ikke de udenlandske investorer, der havde en 'opsigelsesklausul'.

De fortsætter med at skrive, at »det at holde gældssaneringen tilbage« ved hjælp af den »systemiske undtagelse« i realiteten ikke genoprettede »tilliden til markedet«, men at dette først skete, efter at Mario Draghi, præsidenten for Den europæiske Centralbank, ECB, meddelte, at han ville gøre »hvad som helst« for at redde euroen.

De indrømmer også, at de bailout-programmer, der blev indført under regeringerne Papandreou (2010) og Papademos (2012), havde til formål at skabe en intern devaluering ved at nedskære lønningernes nominelle værdi, »reformere« det kollektive lønforhandlingssystem, fremme privatiseringer, reducere bureaukrati og opmuntre til konkurrence. De nævner selvfølgelig intetsteds, at dette fik økonomien til at kollapse med uhørte 30-35 % og skabte en officiel arbejdsløshed på over 27 %, mens den virkelige arbejdsløshed var på 40 % og ungdomsarbejdsløsheden 65 %.

Foto: Hele familier er stødt ud i den totale forarmelse, for en stor dels vedkommende som følge af arbejdsløshed. Her venter et barn i kø på uddeling af fødevarer, etableret af den græsk-ortodokse kirke i Athen.

»Pariseraftalen om Udslettelse« vedtaget ved slutningen af COP21 Klimaforandrings-tamtam

12. december 2015 – Den 31 sider lange »Pariseraftale« blev i dag vedtaget af repræsentanter fra henved 196 nationer, der deltog i det to uger lange COP21 Klimaforandrings-tamtam i det nordlige Paris, hvor tusinder af mennesker var forsamlet og millioner af dollars givet ud i den hensigt at blåstempe en politik, der er anti-videnskab og som, hvis gennemført, ville bevirke milliarder af menneskers død i en ikke så fjern fremtid. Dokumentet kræver handling for at begrænse temperaturstigning i verden med et pænt stykke under 2 grader Celsius ved slutningen af århundredet i forhold til den førindustrielle periode.

Efter at have gjort sig selv til grin ved åbningen af COP21, tog præsident Obama i dag triumferende æren for afstemningsresultatet. Få minutter efter vedtagelsen tweetede Obama, »Det her er stort. Næsten hvert eneste land i verden har netop underskrevet 'Pariseraftalen om Klimaforandring' – takket være det amerikanske lederskab.« Ak, alt for sandt. I dag udgav Det Hvide Hus også et faktablad om pagten.

I mellemtiden siger formanden for Senatets Komite for Miljø og Offentlige Arbejder, Jim Inhofe (R-OK.), at klimaforandrings-overenskomsten i Paris i dag ikke vil forandre status quo ret meget. Han sagde, at overenskomsten ikke adskiller sig fra

Kyotoprotokollen om klimaforandring, som blev vedtaget for 18 år siden. »Det er samme nyhed. Denne overenskomst er ikke mere bindende end nogen af de andre 'overenskomster' fra nogen anden konference, som parterne har afholdt i løbet af de seneste 21 år«, sagde Inhofe i en erklæring i dag, som Washington, D.C.-avisen *The Hill* i dag rapporterer.

»Senatets lederskab har allerede udtalt sig ganske klart om sine holdninger, nemlig, at USA ikke er juridisk bundet til nogen som helst aftale, der sætter mål for udledninger, eller til nogen som helst finansiel forpligtelse til en sådan aftale, uden Kongressen godkendelse.« Inhofe, der er en skarp kritiker af denne absurde, anti-videnskabsholdning, som indtages af 'de grønne' og deres med-globetrottere blandt anti-mennesker-økonomer og ditto politikere, nemlig, at menneskelig aktivitet er årsagen til klimaforandringerne, har i de seneste måneder arbejdet på at underminere overenskomsten og kræve, at denne forelægges Senatet til godkendelse, som den ikke ville få, skrev *The Hill* i dag.

Afrikanske eksperter hylder Xi Jinpings perspektivplan for en 'ny afrikansk æra'

5. december, 2015 – Den kinesiske præsident Xi Jinping, der nu afslutter sit højt priste Afrika-besøg, har i betydelig grad opgraderet det kinesisk-afrikanske forhold til at være "en vidtgående strategisk forbindelse" og fremlagt en omfattende strategi for afrikansk industrialisering. 'Hvirvelvinden' af en rundrejse, som den kinesiske præsident har foretaget – hans

andet præsidentbesøg i Afrika – huer næppe iagttagerne i det Hvide Hus' Afrikakontor. I sin tale til det Kinesisk-Afrikanske Samarbejdsforum (FOCAC) d. 4. december understregede Xi den fundamentale betydning af at reducere fattigdom. "Fattigdom er den underliggende årsag til kaos", sagde han.

"Og udvikling er nøglen til at løse alle problemer." Han bemærkede, at den nuværende situation åbner for enorme muligheder for udvikling, men også farer, der må konfronteres, inklusiv terrorisme, miljøforringelser og hegemonisme.

Besøget har skabt en kolossal følelse af optimisme blandt afrikaeksperter. "Kinas strategier for udvikling og samarbejde har hjulpet det afrikanske kontinent med at skabe en ganske hurtig, synlig og betydelig økonomisk og social omstilling", sagde professor Gerishon Ikiara, meddirektør ved Nairobi Universitetets Institut for Diplomati og Internationale Studier i Kenya. "For tyve år siden indgik Kinas samarbejde med Afrika om industriel kapacitet dårligt nok i internationale diskussioner. I og med, at afrikanske lande nu betragter Kina som den mest velegnede partner i deres nationale industrialisering og andre udviklingsprogrammer, har denne situation imidlertid ændret sig radikalt", sagde Ikiara.

"Det er mislykkedes for Afrika opnå en meningsfuld udvikling inden for vareproduktion i de seneste årtier", sagde Fay Chung, en afrikansk lærd i Zimbabwe af kinesisk herkomst", men nu er der kæmpestore muligheder for et industrielt samarbejde mellem de to parter, såvel som tilstrækkeligt rum for yderligere udvikling."

Da Forum for Kinesisk-Afrikansk Samarbejde blev etableret i år 2000, var handelsvolumenet mellem Kina og Afrika \$10 mia. Nu er Kina blevet kontinentets største handelspartner, med et tovejs handelsvolumen, der i henhold til Kinas Handelsministerium forventes at nå \$300 mia. i 2015. Men kursen fokuserer nu klart på infrastruktur, i særdeleshed

transport og "kapacitetsopbygning". Kina vil uddanne 200.000 afrikanere til kvalificeret teknisk personale i Afrika og vil give teknisk uddannelse til 40.000 afrikanere, der bringes til Kina for oplæring.

Alt imens præsident Xi, og senest udenrigsminister Wang Yi, har fremhævet behovet for skabelsen af et stærkt grundlag for Afrikas industrialisering, så vil kinesiske investeringer også blive rettet mod en stigende landbrugsproduktion og -produktivitet, med fokus på storlandbrug, oplagring og forarbejdning af korn og dyrehold. Kina vil starte landbrugsprojekter i 100 afrikanske landsbyer og vil sende 30 hold kinesiske landbrugseksperter til at hjælpe med programmerne.

For at fremme den kulturelle udveksling – en af de fem vigtige "grundpiller", som den kinesiske præsident har anført som grundlæggende for det forstærkede forhold – vil Kina bygge fem kulturcentre, introducere TV-udsendelser via satellit i landsbyer og bringe 900 afrikanske, akademiske lærere til Kina. Kina vil også udvide antallet af direkte flyforbindelser mellem Kina og afrikanske byer, for at forøge kulturel udveksling og turisme.

Kinas plan om at gøre en ende på fattigdom i 2020

– stadig 70 millioner tilbage

30. november 2015 – Kinas øverste lederskab mødtes i Beijing den 27.-28. nov. for at udarbejde konkrete planer for sit mål om at udrydde fattigdom i år 2020. Med Kinas indsats over de seneste 30 år, hvor de har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom (det er det tal, som *Xinhua* giver den 29. nov. – en stigning fra de 600 mio., der ofte nævnes), så er der stadig 70 mio. kinesere, der lever i fattigdom.

Xi Jinping understregede, at det ikke blot er indkomsten, men den generelle levestandard, der må adresseres. Dette omfatter tilstrækkelig mad og beklædning, tvungen skolegang, sundhedsydelser og husly.

Xi sagde til konferencen, at, alt imens det er »en krævende opgave«, så vil »ingen enkeltstående, fattig region eller noget individ, der lever i fattigdom, blive ladet tilbage«, når landet opnår sit mål med »at bygge et moderat fremgangsrigt samfund« i 2020. Han sagde, at den disponible indkomst pr. person hos landmænd i fattige områder bør vokse med en hurtigere rate end det nationale gennemsnit, og basale offentlige tjenesteydelser for områderne bør være næsten oppe på niveauet for det gennemsnitlige nationale kriterium, iflg. *Xinhua*.

»Industriell udvikling er afgørende for at lette fattigdom«, sagde Xi og opfordrede til, at lokale ressourcer skulle anvendes godt for at udvikle industrier og sikre beskæftigelse til de arbejdsløse bønder.

Premierminister Li Keqiang talte også ved konferencen og sagde, forbedringen af infrastrukturen på landet må have prioritet, inklusive veje, adgang til ferskvand, elektricitet og Internet. Han sagde, at omkring 10 mio. mennesker vil blive løftet ud af fattigdom gennem flytning.

TEMA:

BEFOLKNINGSREDUKTION:

**Er du en af af Satans
godtroende tåber? –**

**3 EIR-artikler: Den britiske
kongefamilies plan
om at skrue verden tilbage
til stenalderen – mere ...**

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)